

banetaksterne, var det nok det ærede Medlems Meningsfæller, der foreslog noget højere Takster end vi andre. Vi andre sagde: Lad os nøjes med det foreløbig og se Tiden an; viser det sig saa, at vi ikke kunne klare os dermed, kunne vi senere komme med højere Takster. Det var min og mine Meningsfællers Stilling den Gang.

Det ærede Medlem talte om, at de ordinære Indtægter, var stegne i meget væsentlig Grad og kom med nogle Tal fra Statsregnskaberne for de forløbne Aar. Disse Tal har jeg ikke ved Haanden, men jeg tvivler ikke om, at de ere fuldstændig rigtige og uangribelige. Men det ærede Medlem bør saa ved Siden deraf nævne, hvordan Udgifterne samtidig ere stegne . . . . (Bramsen: Det er netop det, jeg anker over.) . . . . og hvad Anledningen er dertil, vide vi jo alle sammen. Jeg tror derfor, at vi godt kunde spare os den Ulejlighed at repetere for hinanden, hvad vi have været inde paa flere Gange tidligere, og erkende, at ganske vist ere vi komne højt op med Udgifterne, højere end det maaske var heldigt. Jeg vil endogsaa gøre en Indrømmelse endnu. Da jeg holdt mit Foredrag ved Finanslovens første Behandling og nævnte en Række Tal med Hensyn til Udgifternes Stigning, Tal, som ere absolut rigtige og uangribelige, nævnedes jeg ogsaa en Del Tal med Hensyn til Udgifter til humane og sociale Formaal. Derom vil jeg gerne sige, at det er meget godt, at man kan sige — om det er rigtigt eller ikke, ved jeg ikke, men der er dem, der sige det —, at med Hensyn til at yde Bidrag til humane Formaal staar Danmark højere end de fleste Stater i Udlandet, maaske højest af alle. Det er jo meget pænt og godt, og jeg er gerne med til at yde Bevillinger til humane Formaal, men man kan ogsaa gaa for vidt, man skal vide at begrænse sig, det erkender jeg. Hvorvidt vi have begrænset os saaledes, som vi burde, tør jeg ikke sige noget om, men selvfølgelig er det ret rimeligt, at man sætter Tæring efter Næring og ikke overanstrenger sig hverken i den ene eller den anden Retning.

Jeg har fundet, at det var nødvendigt at gøre disse Bemærkninger paa Grund af det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds' Udtalelser, men jeg skal indskrænke mig hertil.

Bramsen: Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg kun gerne notere, at det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) altsaa indrømmer, at vi

ere gaaede alt for stærkt paa, og den højtærede Minister udtalte jo ogsaa, at det hele havde været noget forceret. Det ærede Medlem siger, at mine Indtægtstal ere rigtige, nemlig, at der har været henvend et Par Hundrede Millioner Kroner mere i Indtægt efter Systemskiftet end inden den Tid, og de Penge ere ganske forsvundne fra Jordens Overflade som disponible. Jeg forlanger ikke mere af Indrømmelse. Og naar det ærede Medlem siger, at Udgifterne ogsaa ere stegne, ja, da kunde jeg paa Forhaand have gjort ham den Indrømmelse, at derom tvivler jeg ikke, thi hvis Udgifterne ikke var stegne og stegne overmaade meget, vilde jo Pengene have været til Stede.

Saa er der blot et Argument, der endnu staar tilbage at sige nogle Ord om, og det er det ærede Medlems Udtalelser om vor fælles Skyld, vor Medskyld. Han mener, at han nok er skyldig, men at han har mange medskyldige, nemlig os alle sammen. Men allerede deri ligger, om ikke just en Tilstaaelse af nogen Forbrydelse, saa dog altid en Erkendelse af, at man er skyldig i *noget*, ikke sandt? (Madsen-Mygdal: Jo). Men det er jo det ærede Medlem og hans Parti, Venstre, som have Ledelsen og foreslaa Lovene — det er i Virkeligheden Kærnen i Sagen. Ganske bortset fra, at Landstingets Indflydelse i finansielle Sager — efter mit Skøn med fuldt Overlæg — indskrænkes til det mindst mulige, idet vi overhovedet maa være glade, om vi kunne faa Finansloven at se nogle Timer eller nogle Dage, inden den skal træde i Kraft, ganske bortset derfra, vil jeg dog spørge det ærede Medlem: Naar Regeringen foreslaar Lønningforhøjelser til Embedsmændene — en Forholdsregel, som ikke mindst i den Gruppe, jeg tilhører, har været anset for ganske overordentlig ønskelig — til en halv Snes eller 9 Mill. Kr. om Aaret, og Forslaget kommer nede fra det andet Ting herop med Ministerens Anbefaling, og naar mange Tusinde Mennesker omkring i Landet haabe paa dette Forslags Vedtagelse, skulde det saa kunne være muligt for os, der oven i Købet ere et Mindretal her, selv om vi vilde, at modsætte os det? Nej, det er ganske umuligt. Og det samme gælder, naar der derefter foreslaas 60 Jernbaner, som det skete i Fjor. 50 Baner foreslog Regeringen, og en halv Snes Stykker føjede Folketinget til, og dette Forslag kom saa herop — mærkelig nok, uden at det ærede Medlem stillede den Fordring, at der skulde være noget Statslaan for-